

hengaae, inden Regjeringen fattes istand til at afhjælpe disse forskjellige Fornødenheder. Jeg kan ikke skjønne, at denne Sag ligger under nogen anden Minister end Kongerigets Indenrigsminister; thi kun han staaer paa en umiddelbar og berettiget Maade ligeoverfor de forskjellige Commune- og Amtsbestyrelser, som her komme i Betragtning, men enhver anden Minister, som vilde indblande sig i en Sag af denne Natur, maatte stille sig i et urigtigt administrativt Forhold ligeoverfor Embedsmænd, der i disse Retninger aldeles ikke ere ham undergivne. Kun Indenrigsministeren er den naturlige Mellemmand imellem den bevilgende Myndighed og Rigets Underaafter i en Sag af denne Natur. Det er af disse forskjellige Grunde, at Fleertallet har stillet dette Forslag.

Indenrigsministeren: Med Hensyn til det Forslag, som den ærede sidste Taler nu motiverede, kan jeg hovedsagelig henholde mig til, hvad den ærede Ordfører har udtalt. Jeg skal, ligesom han, erklære, at jeg anseer det for meget lidet ønskeligt og til ingen Nytte her at ville oplæse et saadant Stridsspørgsmaal og foranledige en Forhandling om, under hvilken af de to Repræsentationer den omhandlede Sag nærmest henhører. Jeg troer, det er ønskeligt at undgaae en Discussion herom, der, som sagt, ikke vil kunne medføre nogen Nytte. Naar en saadan Bevilling som den, der her er under Dntale, gaves, er jeg sikker paa, at den vilde fremkalde en overordentlig stor Mængde Forbringere og Forventninger, som jeg naturligvis langtfra vilde see mig istand til at fyldestgjøre ved den Sum, der her er bragt i Forslag. Dertil kommer, at det vilde være forbundet med overordentlig stor Usikkerhed for mig at fordele et saadant Forstud, saalænge jeg ikke veed, i hvilken Udstrækning og for hvilke Gjenstande en Erstatning overhovedet vil blive givet. Endelig maa det ogsaa komme i Betragtning, at der allerede af Finansministeren er givet meget betydelige Forstud, mere end det Tidobbelte af, hvad her er bragt i

Forslag, og at jeg altsaa ikke vilde kunne resoluere paa noget i saa Henseende indkommet Andragende uden at conferere derom med Finansministeren, før af ham at erfare, om han ikke maaskee allerede havde gjort Forstud. Efter den Stilling, Sagen nu har, troer jeg derfor, at det i ethvert Tilfælde maatte være Finansministeren, til hvem en saadan Bevilling gaves, og ikke til Indenrigsministeren.

Tscherning: Jeg kan ikke troe, at Kongerigets Finansminister i denne Retning kan have udgivet en eneste Skilling, thi da maatte vi fra Kongerigets Finansminister finde et Forslag til Dækning paa denne Finanslov. Den ærede Indenrigsminister har maaskee glemt, at Kongeriget har sin særlige Finansminister, og at den saakaldte Finansminister er to Personer, hvoraf den ene tilhører Kongeriget heelt og holdent, og den anden, efter min Overthyndning, for Diebliffet svæver i Luften; det vil jeg imidlertid lade ham om, hvor han finder sit Fodfæste. Men vi kunne ikke være tjente med, at det bliver en tvivlsom Ting, at vi have et bevilgende Herredømme over vore Finanser i Forbindelse med vor Finansminister. Indenrigsministeren kan ikke være uvidende om en eneste af disse Sager; han kan ikke være uvidende om, hvad Finansministeren, det være sig hvilken som helst Finansminister, har gjort med Hensyn til Kongerigets særlige Borgere i denne særlige Sag. Her ligger aldeles intet Stridsspørgsmaal for; men her ligger simpelt og ligefremt det Spørgsmaal for, fra Rigsdagens Side at gjøre det lovligt, at Ministeren udgiver Penge til Dækning af Naturalhjælper fra Kongerigets Borgere. Det er en Smøbekommen mod Ministeriet, det er for at undgaae Conflictet i sin Tid om Overskridelse af Competence, at dette Forslag foreligger. Naar den ærede Minister siger, at Summen er for indskrænket, har jeg allerede fra Begyndelsen af haft den Ære at bemærke paa Forslagsstillernes Vegne, at vi have ventet os, at imellem 2den og 3die Behandling vilde In-